

essimese käppade nahka, mis karwa ja küündega tülkis olli. Se rõemustas rahwa süddant et wihha unnuštastid; agga kõrtsmit ütles: ta tulleb pea taggasi, sest mütsi ja kindad panni meile pandiks. Nõnda naeris rahwas pealegi Messikäppa willetsust, kes õnne tänas et elloga olli peasnud, siiski kui wallusa pä ja käppade peale mõtles, tulli tale tallomehhe mall ning Reinowadderi pettus meele, ja ta söimas ning wandus rebbast, kes sedda kurja teinud. Misugguse kurjus-pahwega aijas wessi tedda ennam penni: koorma maad küllast-eddasi, kunni üks maddal kalda koht wasto tulli, kuhho ta puhkama ronnis. Ei wist päike willetsama looma peale weel olnud paistnud! Messikäppal epolnud lootust teist omikut nähha sada, waid arwas surmatunni praego kätte tulles, ja üidis maddala, kurwa ealega: Oh, Reinowadder, sa üllekohtune petja ning nurjato loom! siino inge peale saan ma surrema; taewas sago sulle kätte tassuma, mis mulle kurja teinud!

Reinowadder rebbane, kui üllemal rägitud kombel onno meeturrule sai juhhatanud, läks isse külla kañu watama, kunni rahwas karro kallal tööllid; pennilt rapsas ta paar kaña kuhho, tõttas sagiga jõe kaldale, kiskus sulled küllest ja panni kañad nahka; siis ruttas muid asjo tallitama. Mõda jõe kallast eddasi joostes lakkus ta saggedast wet ja tõstis koera wiisil jalga igga mutti-mullaunniko wasto ülles, ja mõtles rõemsa meelega: nüüd on karro

mee-turrul paika leidnud; kül tallomees näitab teinase kärke! Messikäp olli mo söbber, söimasin naero kombel tedda onnoks, agga nüüd on wennite palko kõrwa weininud ja õme wiakse karro nahk turrule müa. Ei jõua teina kaebamine mind kusiinga ees ennam teotada. Se keña, illus luggu saab mind ellootsani rõemustama. Mattuke maad eemale minnes putus Reinowadderi silmawaatmine koggemata kalda alla, kus karro mudda ning kõntsa sees oma werrist nahka pühherdas. Et Messikäp elloga rahwa käest peasnud, se ehmatas rebbast ja panni ta süddant paisoma. „Oh, sa ruinal tallomees!“ üidis Reinowadder: „miks sa hüwwa roga põlgasid, mis targemad kalli inna pärrast olles ostnud, ja miña sulle ilma maksota õue peale weddasin? Agga, ennä imet! waña onno on kindad ja kühbara pandiks jätnud.“ Nõnda räkis pilges rebbane, werrise karro piina nähhes; siis astus liggemale ja küsis: „Wennite onno-issand! kuddas teie seie saite? Kas ehk unnuštastite middagi talloperresse? Niimetage, mis teil mahha jäi, siis añan perremehhele sõnumid, kus teie koddo on ja kuhho ta teie õma kätte wõib tua. Wai kas ehk ollete met warrastanud ja tõrkusite makso wasto? Kas sa nääd! mis keña puñasels tallomees teid on malinud! Kas wõeras piddo roog olli maitsem? Wai kas südda ihhaldab weel maagusat kärjemet? Kus siis kühbar ja kindad teil jäid?“ — Messikäp ei jõudnud sõña wastata egga